

تأثیر انگ بر نابرابری خدمات سلامت روان در جامعه

هفته سلامت روان ۱۴۰۰

وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی

معاونت بهداشت

معاونت بهداشت

معاونت بهداشت

چگونه با انگ بیماری‌های روانپزشکی مقابله کنیم؟

- * افزایش دانش و آگاهی در مورد سلامت روان .
- * صحبت کردن در مورد مشکلات سلامت روان و حمایت از افراد مبتلا به بیماری .
- * پوشش‌های آگاهی‌رسانی و تغییر نگرش در مورد مشکلات سلامت روان .
- * تصحیح نگرش‌های غلط خود بیمار، خانواده، عامه مردم، مدیران و سیاست‌گذاران، متخصصین پزشکی در سایر رشته‌ها .
- * افزایش آگاهی بیماران، عامه مردم، خانواده و مسئولین درباره درمان‌پذیر بودن بیماری‌های روانی .
- * افزایش دسترسی خدمات روانپزشکی و روانشناسی برای بیماران روانی در سطح کشور .
- * راه‌اندازی بخش روانپزشکی در بیمارستان‌های عمومی .

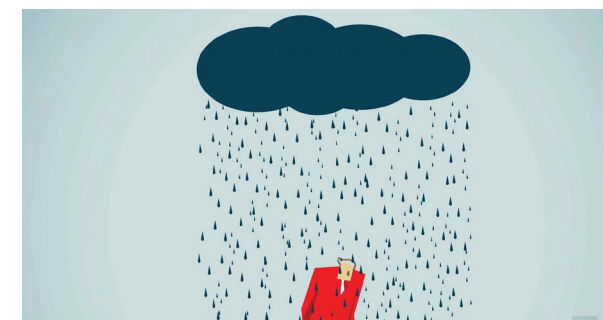
مقدمه:

انگ زدن یک فرد را از دیگران «متفاوت» می‌کند. سازمان بهداشت جهانی «انگ را نشانه‌ای از شرمساری، خجالت یا عدم تایید تعریف می‌کند که باعث می‌شود فرد طرد شود، علیه او تبعیض صورت گیرد و از مشارکت در حیطه‌های مختلف اجتماع محروم شود»

انگ یک مساله جدی در تمام فرهنگ‌هاست و تاثیر زیان‌آوری بر تمام حوزه‌های زندگی دارد.

انگ یک پدیده اجتماعی قدرتمند، فراگیر و پایدار است و جمعیت‌های آسیب‌پذیر را درگیر می‌کند.

انگ ناشی از بیماری روانی در افراد برچسب خورده باعث تبعیض، از دست دادن وضعیت اجتماعی، رفتارهای مقابله‌ای، کاهش کیفیت زندگی، تشدید بیماری، سوء مصرف مواد، عدم مصرف دارو و پیگیری درمان و نابسامانی در خانواده می‌شود.

بررسی‌ها نشان داده‌اند که ترس افراد از انگ و برچسب بیماری روانی نقش مهمی در دسترسی و بهره‌گیری آنان از مراکز ارائه دهنده خدمات بهداشت روان دارد.

تعداد زیادی از بیماران روانی به دلیل انگ از خدمات موجود و قابل عرضه به آنان استفاده نمی‌کنند، آن‌ها یا هرگز درمان را شروع نمی‌کنند و یا آن را به پایان نمی‌رسانند.

سه سطح از انگ وجود دارد:

سطح ساختاری:

انتظارات جامعه، هنجارهای اجتماعی و عملکردهای سازمانی (مانند قانون، مقررات و سیاست‌گذاری‌ها) که فرصت‌ها، منابع و بهزیستی را برای گروه‌های برچسب‌خورده محدود می‌کنند.

سطح اجتماعی:

هنجارهای اجتماعی منفی که باعث می‌شوند افراد در یک گروه اجتماعی نسبت به افرادی که با آن‌ها متفاوت هستند واکنشی همراه با ترس، طرد و تبعیض داشته باشند

سطح فردی:

انگ خود بیمار به مشکلات سلامت روان که می‌تواند به انکار نشانه‌های بیماری، عدم پذیرش درمان و منزوی کردن خود از اجتماع منجر شود.

تحقیقات نشان می‌دهد بیش از نیمی از افراد مبتلا به بیماری‌های روانی بیان کرده‌اند که درباره مشکلات روانی خود احساس شرمندگی می‌کنند و بیش از پنجاه درصد نیز احساس کردند که در معرض تبعیض قرار گرفته‌اند.

چرا افراد دارای مشکلات روانپزشکی در استفاده از خدمات و درمان کوتاهی می‌کنند؟

نشانه‌های روانپزشکی، نارسایی در مهارت‌های اجتماعی، ظاهر فیزیکی نامناسب و... برای مثال، بسیاری از برچسب‌ها که باعث انگ خوردن به این بیماران می‌شود سبب می‌گردد، این افراد کمتر تمایل داشته باشند در اجتماع ظاهر شوند و یا تمایل به دریافت خدمات داشته باشند.

